

I. Въ турско време до 1869 година градъ Севлиево въ административно отношение се е считалъ за Нахийски центъръ на чело съ единъ мюдюринъ (полицейски приставъ), а следъ това се обявява отъ турската властъ за Казалийски центъръ съ каймакаминъ (околийски управителъ). Въ единъ документъ отъ 22 августъ 1869 година се пише: „Каззаа Севлиевска“. Презъ време на нахийството, както и при казалийството въ Севлиево при мюдюринъ или каймакамина е съществувалъ единъ смѣсенъ съветъ отъ турци и българи, нареченъ мезлишъ — „ихтиаръ мезлиши“ съ махленски служители — мухтари (кметски намѣстници). Членове на мезлиша (аази) се назначаватъ отъ властѣта, а българитѣ се посочватъ отъ българската община. Българитѣ въ мезлиша се наричали „Миллетъ векилини“, т. е. народни пълномощници, но същевременно довърени лица на турската властъ. Когато съветѣтъ се занимава съ градски работи, нарича се „Беледие мезлиши“, а до работи отъ околията „Идаре мезлиши“. Като нахийски центъръ се причислявалъ къмъ Ловченската кааза (околия). Севлиево е спадало къмъ Търновския санджакъ (окръгъ) и къмъ Видинския, а следъ това къмъ Дунавския вилаетъ (областъ).

II. При първото и второто Българско царство ние сме имали автономни градски и селски общини. Следъ завладяването ни отъ турцитѣ, българскитѣ общини си запазили една вътрешна самостоятелностъ за църковно-училищни работи. Когато се почва църковната борба, презъ 1860 година въ Цариградъ се учредява „Народна община“ съ „повременна комисия“, за да ръководи националното ни движение. Въ турско време подъ българска община или българско общество се разбира община за църковни и училищни работи и съ църковни и училищни епитропи (настоятели). Настоятелитѣ биватъ отъ 8—12 души, отъ които се избиратъ две управителни тѣла (постоянни присѣствия) до управлението на българската църква и до българското училище. Въ факсимилието на стр. 35 се вижда, че презъ 1824 година старата църква Св. Пр. Илия е имала 8 епитропи. Попъ Маринъ въ бележитѣ си по изплащане заплатата му като учителъ за 1859 година говори за „църковни-тѣ Епитропи“ и за „школскія Епитропъ“, което значи, че сме имали две отдѣлни управителни тѣла. Стефанъ Пешевъ въ дописката си отъ 24 мартъ 1875 година до Цариградския в. „Напрѣдъкъ“ говори за „Севлиевската българска община“ и за „Училищното настоятелство“. Въ сжщность Севлиевската българска община се състои отъ избранитѣ и одобрени отъ народа първи българи за общинари и отъ представители на еснафа за уреждане българскитѣ религиозни и училищни работи. Презъ 1861 година българскитѣ първенци се обръщатъ съ писмото си до „Почитаемата и родолюбива община въ гр. Севлиево“. Съ едно писмо отъ 20 декемврий 1869 година